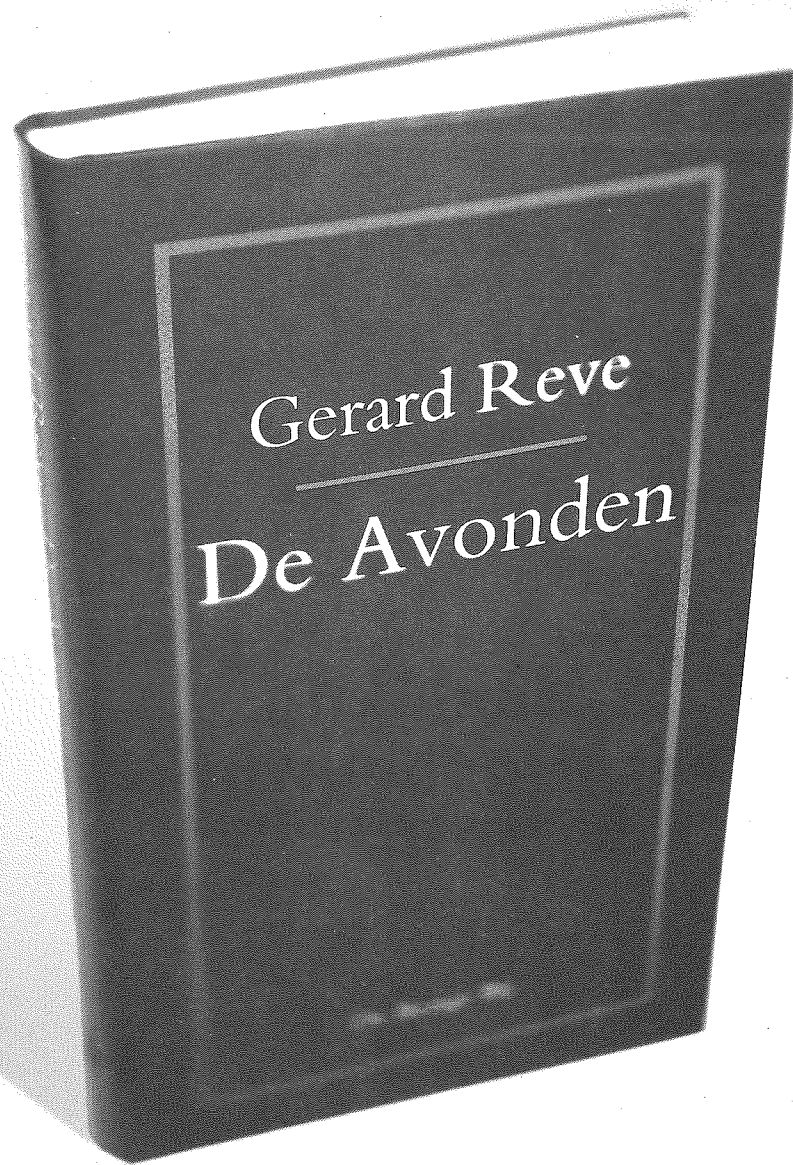

H O L N D
F S T V L

**Koninklijk
Concertgebouworkest**

**Koninklijk
Concertgebouworkest**

Concertgebouw, 9 juni 1995

de Ochtenden

BEL GRATIS 06 - 099 44 40 VOOR EEN INTRODUCTIE-ABONNEMENT
OP HET MEEST INFORMATIEVE OCHTENDBLAD VAN NEDERLAND.

**Koninklijk
Concertgebouworkest**

Groot Omroepkoor

koordinator
Martin Wright

spreekstem
Daniel Olbrychski

muzikale leiding
Mariss Jansons

Arnold Schönberg (1874-1951)

A Survivor from Warsaw op.46 (1947)

Dmitri Sjostakovitsj (1906-1975)

*Zevende symfonie op.60
(‘Leningrad’, 1941)*

*Allegretto
Moderato (poco allegretto)
Adagio
Allegretto non troppo*

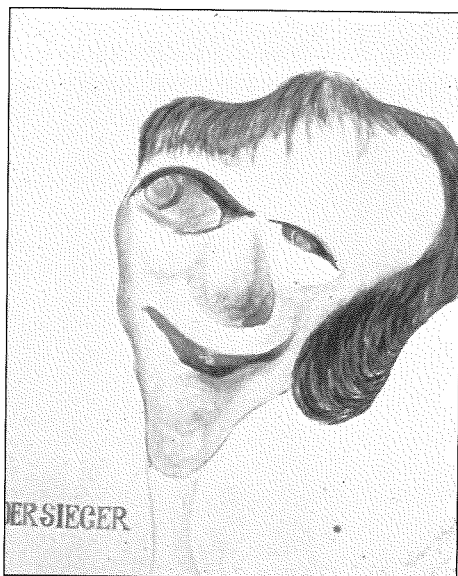
**Koninklijk
Concertgebouworkest**

**HOLND
FSTVL**

vr 9 juni 1995, 20.15 uur
Concertgebouw, Grote Zaal
Einde circa 21.45 uur. Er is géén pauze.

coproductie Koninklijk
Concertgebouworkest/Holland Festival

Met dank aan Lawrence Schoenberg,
Pacific Palisades

Arnold Schönberg: *Der Sieger* (1919).

Arnold Schönberg: *Der Besiegte* (1919).

Arnold Schönberg - A Survivor from Warsaw

In 1933, kort na zijn gedwongen ontslag bij de Akademie der Künste in Berlijn, trad Schönberg in Parijs weer toe tot de joodse geloofsgemeenschap, die hij vijfendertig jaar daarvoor had verlaten. Een van de getuigen die het bij deze plechtigheid opge-maakte document ondertekenden, was de schilder Marc Chagall. Deze stap van Schönberg kwam niet onverwachts, maar was geestelijk voorbereid door het compo-neren van het onvoltooide oratorium *Die Jakobsleiter* (1915-'22), het drama *Der bibli-sche Weg* (1926-'27) en de evenals *Die Jakobsleiter* onvoltooide opera *Moses und Aron* (1928-'32).

Een van de werken die nauw verbonden zijn met de politieke ontwikkelingen sinds 1933 en met Schönbergs hernieuwde toetreding tot het geloof van zijn ouders, is *A Survivor from Warsaw* voor spreekstem, mannenkoor en orkest uit 1947. Het is Schönbergs antwoord op de vernietiging van de joden door de nazi's, een vernieti-ging waarvan de onvoorstelbare omvang na de Tweede Wereldoorlog pas duidelijk zichtbaar werd.

De door Schönberg zelf geschreven tekst, gebaseerd op het verslag van een overle-vende uit het getto van Warschau, bestaat uit twee onderdelen: de vertelling van het gebeuren in het getto en het gebed 'Shema Yisroel'. De vertelling begint retrospectief ('I cannot remember ev'rything'), maar krijgt dan het karakter van een directe reporta-ge ('The day began as usual'). Het meest realistisch zijn de Duitstalige citaten van de door de Feldwebel geschreeuwde bevelen, vooral vanwege het militaire jargon dat daarbij wordt gebezigd. (Volgens een aantekening in de partituur moet de verteller de schrille en bijtende stem van de Feldwebel imiteren).

Het gebed staat in een sterk contrast tot de vertelling, hoewel het een bestanddeel is van het gebeuren. Enerzijds is er het verschil in taal; het Engels van de vertelling (met de Duitse Feldwebel-citaten) en het Hebreeuws van het gebed. Anderzijds wordt het feit dat het gebed bij de gruwelijke realiteit behoort, benadrukt door het gebruik van het Askenasische dialect van de Midden- en Oosteuropese joden, en dus ook van die in Warschau.

Het is duidelijk dat Schönberg zich bij het componeren door het genoemde contrast heeft laten leiden. De eigenlijke vertelling wordt door een spreekstem voorgedragen, het gebed 'Shema Yisroel' wordt door een mannenkoor eenstemmig gezongen. De muzikale bouwstenen van het eerste gedeelte bestaan vooral uit korte motieven, uit herhalingen van tonen, toongroepen of akkoorden en uit trillers en tremoli. In het tweede gedeelte daarentegen, het gebed, domineren de langere melodische frasen van het mannenkoor.

De meest pregnante motieven van het eerste gedeelte komen onmiskenbaar uit de militaire sfeer: het fanfarenmotief en het trillermotief (het appèl-fluitje van de Feldwebel bij het tellen van de slachtoffers). Het fanfarenmotief in de trompetten, waarmee het stuk begint en dat ook in het verdere verloop een belangrijke rol speelt, herinnert sterk aan dergelijke motieven bij Gustav Mahler (men denke bijvoorbeeld aan het eer-ste deel van de Vijfde symfonie). Dat het even korte als expressieve werk - het duurt niet langer dan ongeveer acht minuten - uitmondt in het 'Shema Yisroel', de belijdenis van het joodse geloof, is van het allergrootste belang voor de inhoudelijke interpreta-tie ervan. *A survivor from Warsaw* is méér dan een aanklacht, méér ook dan een treur-muziek ter nagedachtenis aan de ontelbare slachtoffers - het 'Shema Yisroel' betekent een triomf over de barbarij van het nationaal-socialisme.

Paul Op de Coul

A survivor from Warsaw

Verteller:

I cannot remember ev'rything. I must have been unconscious most of the time. I remember only the grandiose moment when they all started to sing, as if prearranged, the old prayer they had neglected for so many years - the forgotten creed! But I have no recollection how I got underground to live in the sewers of Warsaw for so long a time. The day began as usual: Reveille when it still was dark. Get out! Whether you slept or whether worries kept you awake the whole night. You had been separated from your children, from your wife, from your parents; you don't know what happened to them - how could you sleep? The trumpets again - Get out! The sergeant will be furious! They came out; some very slow; the old ones, the sick ones; some with a nervous agility. They fear the sergeant. They hurry as much as they can. In vain! Much too much noise; much too much commotion - and not fast enough! The Feldwebel shouts: 'Achtung! Stilljestanden! Na wirts mal? Oder soll ich mit dem Jewehrkolben nachhelfen? Na jutt; wenn ihrs durchaus haben wollt!' The sergeant and his subordinates hit everybody: young or old, quiet or nervous, guilty or innocent. It was painful to hear them groaning and moaning. I heard it though I had been hit very hard, so hard that I could not help falling down. We all on the ground who could not stand up were then beaten over the head. I must have been unconscious. The next thing I knew was a soldier saying: 'They are all dead', whereupon the sergeant ordered to do away with us. There I lay aside - half-conscious. It had become very still - fear and pain. Then I heard the sergeant shouting: 'Abzählen!' They started slowly and irregularly: one, two, three, four - 'Achtung!' the sergeant shouted again, 'Rascher! Nochmal von vorn anfangen! In einer Minute will ich wissen wieviele ich zur Gaskammer abliefern! Abzählen!' They began again, first slowly: one two, three, four, became faster and faster, so fast that it finally sounded like a stampede of wild horses, and all of a sudden, in the middle of it, they began singing the 'Shema Yisroel'.

Koor (vertaling van de Hebreeuwse tekst):

Hoor, Israël, de Heer is onze God, de Heer is één. Gij zult houden van de Heer uw God met heel uw hart, heel uw ziel en al wat gij kunt. En deze woorden, die ik u vandaag als opdracht geef, zullen altijd in uw hart blijven. Ge zult uw kinderen van hun waarde en betekenis doordringen, want gij zult er altijd van spreken; wanneer ge in uw huis zit en wanneer ge op weg gaat; totdat ge slapen gaat en vanaf dat ge staat. Ja, als een teken op uw hand zo'n band zullen zij vormen en als een sieraad zullen zij staan op uw voorhoofd. Ge zult ze schrijven aan de posten van uw huis en aan de poorten.

Dmitri Sjostakovitsj Zevende symfonie

Hoe zou de 'Grote Patriottische Oorlog', zoals de Tweede Wereldoorlog in de USSR heet, afgelopen zijn, als de belegering van Leningrad uiteindelijk een overwinning van de nazi's geworden zou zijn? Gelukkig kwam het zover niet, al hadden maarschalk Kliment Vorosjilov en het Rode Leger een te lange tijd nodig om de toen al grotendeels vernietigde stad te ontzetten. Het beleg van Leningrad bleek uiteindelijk een even cruciaal historisch feit als 'the Battle of Britain'.

Van de Europese steden die zwaar leden onder het oorlogsgeweld (Coventry, Rotterdam, Dresden, München etc.) werd Leningrad wellicht het zwaarst getroffen. Het was ooit de tsarenhoofdstad van Rusland, later de trotse westerse metropool van de USSR. Een stad gebouwd als gigantisch prestige-object door de grootste tsaar die de Romanov-dynastie voortbracht. Een wereldhoofdstad, min of meer naar het voorbeeld van de door Peter de Grote zo bewonderde en geliefde stad Amsterdam. Leningrad was de stad van de twee grote, doorslaggevende bolsjewistische revoluties en in oktober 1917 hadden tien dagen van opstand er de hele wereldorde door elkaar geschud. De stad, aanvankelijk St. Petersburg, toen (vanaf het begin van de Eerste Wereldoorlog tot kort na de dood van Lenin) Petrograd en uiteindelijk Leningrad genoemd, was de trots van het Russische volk. Het had ooit de bestorming van het winterpaleis van de tsarenfamilie meegemaakt, maar zag zich tijdens de oorlog belaagd door de nazi's, door winterse kou, honger, ziekte en desillusie. Leningrad was de thuishaven van de culturele wereld van het oude en nieuwe Rusland en de nazi's moeten gevoeld hebben dat als Leningrad zou vallen, de totale Russische overgave nog slechts een kwestie van tijd zou zijn: het gevoel dat Napoleon in 1812 naar Moskou had gedreven.

Sjostakovitsj schreef zijn monumentale, vierdelige, aan de stad Leningrad opgedragen Zevende symfonie in de tweede helft van 1941 (juli- 27 december). Het beleg, dat voor bijna een miljoen inwoners van de stad de hongerdood zou betekenen, begon in juni. De eerste bombardementen vonden op 4 september plaats, toen Sjostakovitsj aan het tweede deel van zijn symfonie begon. Evenals de dichteres Anna Achmatova werd hij gevraagd om een radiotoespraak te houden om het moreel van de stadsbevolking op te vijzelen en op 17 december vertelde hij voor de microfoon van Radio Leningrad dat hij 'midden in een symfonie' zat. Sjostakovitsj zou zich graag bij het Rode Leger of de burgerwacht hebben aangesloten, maar door zijn slechte ogen kon hij hier onmogelijk voor worden goedgekeurd. Voor de brandweer van de burgerwacht werd de componist wel geschikt geacht en op de voorpagina van het Amerikaanse tijdschrift Time was hij eens gehelmd te zien tijdens blusactiviteiten, in een vuurvast pak op het dak van het conservatorium. Het bericht over de aangekondigde nieuwe symfonie van Sjostakovitsj bereikte ook de pers en de dichteres Vera Inber schreef: 'De gedachte ontroert me dat Sjostakovitsj

Dmitri Sjostakovitsj.

een symfonie schrijft, terwijl de bommen neerregenen op deze belegerde stad (...), dit nieuws is in de Leningrad Pravda weggemoffeld tussen berichten over het zuidfront en benzinebommen: de kunst leeft temidden van alle verschrikkingen..."

Het was de bedoeling dat Sjostakovitsj, zijn gezin en een aantal van zijn vrienden, onder wie het cineastenduo Grigori Kozintsev en Leonid Trauberg, geëvacueerd zouden worden naar Alma-Ata, waar de componist muziek voor de films uit de studiocomplexen zou kunnen schrijven.² Maar hier kwam niets van terecht. Via Moskou kwam het gezin na een geheel onverzorgde reis op 22 oktober in Koejbysjev aan, waar de familie als een uitzonderingsgeval beschouwd werd en zelfs twee kamers kreeg. Het enige meubilair bestond uit een gammele piano. Het leven ging door, 900 kilometer ten zuidoosten van Moskou, ver van de vrienden van de Len filmstudio's (Alma-Ata) of het Philharmonisch Orkest van Leningrad (Novosibirsk). Wel bevond zich in Koejbysjev het Orkest van het Moskouse Bolsjoi Theater, dat daar in maart 1942 onder Samuel Samosud de première van de grootse nieuwe symfonie gaf.

In Leningrad zelf klonk het werk voor het eerst op 9 augustus 1942, tijdens 'het meest emotionele concert dat ooit heeft plaatsgevonden', in een door de bombardementen gedeeltelijk ontmantelde concertzaal. De uitvoerenden vormden een gelegenhedsorkest van musici, via affiches bij elkaar getrommeld en gedirigeerd door Karl Elias. De naam van Dmitri Sjostakovitsj en zijn Zevende symfonie: 'Leningrad', klonk inmiddels dankzij een live radio-uitzending van een uitvoering in Radio City Music Hall in New York (19 juli 1942) door de geallieerde landen. Het was Arturo Toscanini die dit legendarische concert dirigeerde, waaraan Sjostakovitsj voorgoed zijn wereldnaam dankte. Toscanini gaf er dat jaar nog 62 uitvoeringen van in de Verenigde Staten. Oorspronkelijk had de componist de vier delen van het stuk programmatische titels gegeven: I Oorlog / II Herinneringen / III Het wijdse vaderland / IV De overwinning. Het eerste deel, met het door Béla Bartók (in een vlaag van jaloezie?) becommentarieerde Léhar-thema, zou volgens de omstreden Salomon Volkov niet zozeer Hitlers destructie verbeelden, als wel die van Stalin, 'die Leningrad zou hebben vernietigd waarna Hitler de stad de nek omdraaide'.³

Dergelijke apocriefe uitspraken over Sjostakovitsj' Zevende (en Achtste) symfonie nemen niet weg dat de componist, hoewel hij de titels van de vier delen schrapte, het anti-fascistische 'programma' van deze oorlogssymfonie nooit ontkende. Of het monster dat door deze symfonie in C groot waart nu Hitler of Stalin heet, maakt in het notenmateriaal niets uit. Zeker is dat het stuk geïnspireerd is door de geliefde geboortestad van Sjostakovitsj, tsaar Peters barokke sprookjesmetropool Leningrad. Zo hoort het werk thuis temidden van Sjostakovitsj' overige symfonieën die zich 'afspelen' in de eilanden-stad aan de Neva: de Tweede ('Oktober'), de Elfde ('1905') en de Twaalfde ('1917'). Sjostakovitsj schreef in totaal vier symfonieën over St. Petersburg, Petrograd en Leningrad, waarbij de stad steeds het decor van bloedig geweld vormde: de geschiedenis van de Schoonheid en het Beest.

Theodore van Houten

¹ Vera Inber - *Dagboeknotities*, zie: Mac Donald, Ian - *The New Shostakovich*, p. 152; Fourth Estate publishers, Londen 1990

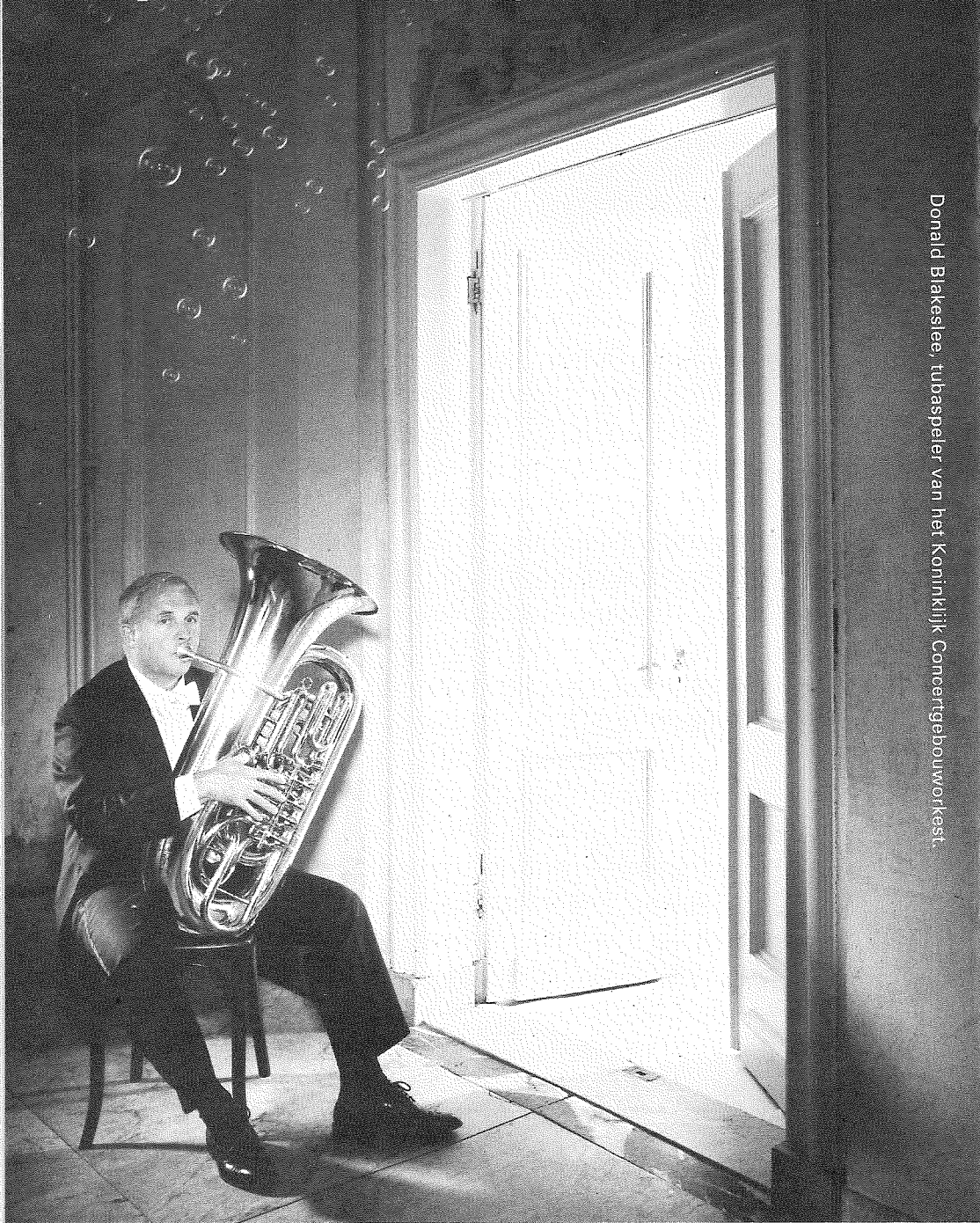
² Sergei Prokofjev zou de belangrijkste componist worden van de tijdelijke filmstudio's in Alma Ata. Hij schreef er de muziek voor Eisensteins film *Ivan de Verschrikkelijke*.

³ Salomon Volkov - *Testimony* ('Getuigenis'); zeer omstreden 'autobiografische schetsen' genoteerd na de dood van Sjostakovitsj en in de USA gepubliceerd. 'Some of it was true', volgens cineast Leonid Trauberg. Sjostakovitsj zweeg hierin echter in alle talen over eigen zwakheden ten tijde van Stalins regime.

Eerste pagina van het manuscript van de Zevende symfonie.

Sponsor van het Koninklijk Concertgebouworkest

Donald Blakeslee, tubaspeler van het Koninklijk Concertgebouworkest.

Biografieën

De Poolse acteur **Daniel Olbrychski** vertolkte hoofdrollen in meer dan 60 bioscoop- en televisiefilms. Hij maakte 10 films met de beroemde Poolse regisseur Andrzej Wajda en werd in 1981 in Japan uitgeroepen tot de beste acteur van de wereld, voor rollen in de films *Die Blechtrommel*, *Het beloofde land* en *Bolero*. Als acteur vertolkte hij onder meer rollen in drama's van Shakespeare. Olbrychski woont afwisselend in Parijs en Warschau.

Mariss Jansons, in 1943 in Riga geboren, studeerde viool, piano en directie aan het conservatorium te Leningrad. Hij zette zijn studie voort aan de Weense Muziekacademie bij Hans Swarowsky en in Salzburg bij Herbert von Karajan, waarna hij in 1971 het Von Karajan-concours in Berlijn won. Sinds 1979 is Mariss Jansons chefdirigent van het Philharmonisch Orkest van Oslo, waarmee hij grote successen oogstte zowel in de zaal als op de plaat. Daarnaast is hij als vaste gastdirigent verbonden aan het Philharmonisch Orkest van St. Petersburg en aan de London Philharmonic. Als gastdirigent trad hij op in Oost- en West-Europa, de Verenigde Staten, Canada en Japan. Met het Koninklijk Concertgebouworkest gaf hij vanaf 1988 vele succesvolle concerten.

Het **Koninklijk Concertgebouworkest**, opgericht in 1888, groeide onder leiding van de dirigent Willem Mengelberg uit tot een wereldberoemd ensemble. Aan het begin van deze eeuw werd een band gesmeed met grote componisten als Mahler, Richard Strauss, Debussy, Ravel, Stravinsky, Schönberg en Hindemith. Enkele van hen dirigeerden bij het Concertgebouworkest hun eigen werken. Toen Eduard van Beinum na de oorlog de leiding van Mengelberg overnam,

bracht deze op het orkest zijn passie voor Bruckner en het Franse repertoire over. Na enige jaren de leiding van het Concertgebouworkest met Eugen Jochum te hebben gedeeld, nam Bernard Haitink in 1963 het chefdirigentschap op zich. Haitink zette de muzikale traditie voort en drukte daar zijn persoonlijk stempel op, zoals moge blijken uit zijn veelgeprezen uitvoeringen van Mahler, Bruckner, Richard Strauss, Debussy, Ravel en Brahms. Onder Haitinks leiderschap nam het aantal grammofoonopnamen en buitenlandse reizen flink toe. Riccardo Chailly volgde Haitink in 1988 op. Onder zijn leiding heeft het Koninklijk Concertgebouworkest zijn vooraanstaande positie in de muziekwereld bevestigd en verder uitgebouwd. Het predikaat Koninklijk werd door Koningin Beatrix aan het Concertgebouworkest verleend ter gelegenheid van zijn honderdjarig bestaan op 3 november 1988.

Het **Groot Omroepkoor** werd vrijwel gelijktijdig met de radio-orkesten direct na de Tweede Wereldoorlog in 1945 opgericht. Met zijn 79 vokalisten is het één van de grootste professionele koren van Europa en tevens één van de meest veelzijdige. Door de grote flexibiliteit van het ensemble en omdat de leden het repertoire uit vele stijlperiodes beheersen, wordt het koor veelvuldig gevraagd voor de realisatie van wereldpremières en treedt het regelmatig op in het buitenland.

Met ingang van augustus 1993 is de Amerikaanse dirigent en zanger **Martin Wright** benoemd tot chefdirigent van het Groot Omroepkoor. Martin Wright was voorheen 'chorus-master' van de San Diego Opera.

COLOFON

Dit is een uitgave van het
Holland Festival
Kleine-Gartmanplantsoen 21
1017 RP Amsterdam
telefoon 020 - 627 65 66
telefax 020 - 620 34 59

Opmaak: Berendina Bakker
Eindredactie: Peter Janssen
Coverontwerp: Studio Anthon Beeke
Drukwerk: drukkerij Bevrijding B.V.

Hoofdbegunstiger

VSB FONDS

Sponsors Holland Festival

Achmea
Andersen Consulting
Audi/Pon's Automobielenhandel B.V.
B.V. Weekbladpers
Coopers & Lybrand
Deloitte & Touche
Dommelsche Bierbrouwerij B.V.
Flashlight Rental B.V.
IBM Nederland N.V.
Koninklijke Ahold nv
Koninklijke PTT Nederland NV
Mediamax Group B.V. Amsterdam
Nationale Postcode Loterij
NOG Verzekeringen
Strik Stoomketelverhuur bv
Stichting De Nationale
Sporttotalisator/De Lotto
Stichting Exploitatie Nederlandse
Staatsloterij
VIB N.V. Vastgoedbeleggingsmij.
de Volkskrant b.v.

de Volkskrant

Subsidiënten Holland Festival

Ministerie van OCenW
Ministerie van Economische Zaken
Ministerie van Buitenlandse Zaken
(afdeling Internationale Culturele
Samenwerking)
Gemeente Amsterdam
Canadese Ambassade

Fondsen

Anjerfonds
Prins Bernhard Fonds
Mondriaan Stichting
Fonds voor de Scheppende Toonkunst
Weidemafonds

*Het Weidemafonds staat pal achter
drukwerk in de schone kunsten.*

Holland Festival Vriendenkring

Alcatel Nederland b.v.
Amsterdam RAI
Catchline Communications BV
Delta Lloyd Verzekeringsgroep NV
EOE-Optiebeurs
Hillen & Roosen B.V.
IBM Nederland NV
Kamer van Koophandel en Fabrieken
voor Amsterdam
Koninklijke Ahold nv
Koninklijke BolsWessanen NV
Koninklijke Nederlandse Toeristenbond/
ANWB
Koninklijke PTT Nederland NV
De Nederlandsche Bank N.V.
Nederlandsche Credietverzekering
Maatschappij nv
NOG Verzekeringen
Rabobank
Sedijko B.V.
SENS Stichting Exploitatie Nederlandse
Staatsloterij
Stichting VSB Fonds

De zichtbaarheid van het
Holland Festival
is vergroot door de
Stadsdrukkerij Amsterdam

De publieke omroep verzorgt programma's rond het Holland Festival 1995:

Rechtstreeks op Radio 4, de klassieke muziekgroep van Nederland, op Nederland 3 bij de NPS en wereldwijd bij Radio Nederland Wereldomroep.

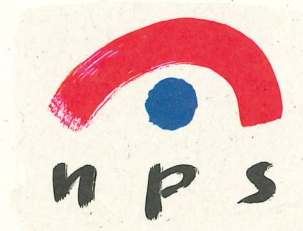
Radio

13 uitzendingen op Radio 4.

De Wereldomroep participeert op ruime schaal in de opnamen van het Holland Festival
en zorgt voor de distributie van het materiaal. Met name in Noord Amerika,
Latijns Amerika en Europa zijn de muziekproducties van de Wereldomroep veel gevraagd.

Televisie

Diverse programma's op Nederland 3.

nederlandse programma stichting

Koninklijk Concertgebouworkest

Chefdirigent
Riccardo Chailly

eerste viool
Viktor Liberman
Jaap van Zweden
Johan Kracht
Marijn Mijnders
Robert Waterman
Marleen Asberg
Keiko Takahashi
Frits Joël Waterman
Janke Tamminga
Jean Louis Stuurup
Antoine van Dongen
Henriëtte Luytjes
Christoph Streuli
András Lehota
Tony Rous
Michel Francois
Peter Hoekstra
Juraj Illés
Reiko Sijpkens-Shiroyama

tweede viool
Henk Rubingh
Caroline Strumpher
Josef Malkin
Angela Davis
Anita de Vey Mestdagh
Paul Peter Spiering
Eleonore Olof-Elias
Wim van Keulen
Frans Blanket
Petra van de Vlasakker
Herre Halbertsma
Marc de Groot
Frans Hengeveld
Cleora Waterman-Keeler

altviool
Ken Hakii
Michael Gieler
Gert Jan Leuverink
Peter Sokole
Roland Krämer
Hans Dusoswa
Imer Saracoglu

Piter Roosenschoon
Guus Jeukendrup
Herbert van de Velde
Eva Müller
Eric van der Wel
Ferdinand Hügel
Robert Faltin

violoncello
Jean Decroos
Godfried Hoogeveen
Henk Sekreve
Wim Straesser
Fred Pot
Saskia Boon
Christiaan Norde
Hans Vader
Edith Neuman
Yke Viersen
Truus van Tol
Arthur Oomens
Daniël Esser

contrabas
Hakan Ehrén
Thomas Braendstrup
Jan Wolfs
Frits Schutter
Folkert Rosing
Guibert Vrijens
Ruud Bastiaanse
Carol Harte
Mariëtta Feltkamp

fluit
Paul Verhey
Cecília Oomes
Rien de Reede

piccolo
Hans van de Weyer

hobo
Werner Herbers
Jan Spronk
Carlo Ravelli
Jan Kouwenhoven

Engelse hoorn
Ruth Visser

klarinet

Jacques Meertens
George Pieterse
Piet Honingh

esklarinet

Willem van der Vuurst

basklarinet

Geert van Keulen

fagot

Brian Pollard
Joep Terwey
Jos de Lange
Kees Olthuis

contrafagot

Guus Dral

hoorn

Jacob Slagter
Julia Studebakker
Jaap Prinsen
Iman Soeteman
Peter Steinmann
Sharon St. Onge
Paulien Weierink-Goossen

trompet

Klaas Kos
Peter Masseurs
Hans Alting
Frits Damrow
Theo Wolters

trombone

Jacques Banens
Ivan Meylemans
Hans van Balen

bastrombone

Henk van Bergen

tuba

Donald Blakeslee

pauken

Marinus Komst
Gerard Schoonenberg

slagwerk

Jan Pustjens
Niels Le Large
Ruud van den Brink

harp

Vera Badings
Gerda Ockers

piano en celesta

Ruud van den Brink

Groot Omroepkoor**tenoren**

Bart Distelvelt
Cor van de Berg
Piet de Reuver
Jaap Smit

bassen

Lex Barten
Rob van Hagen
Kees van Hees
Mark Peterson
Palle Fuhr Jörgenson
Frans Lambour
Mario Veldpape
Gert Jan Alders
Hans de Vries
Traian Aga
Henk van Heijnsbergen
Gert Langeler
Dirk Jan van de Valk
Hans van Winsen
Jaap Jan Hunze
Joep Bröcheler
Job Boswinkel
Lars Terray
Ronald Aijtink
Stefan Brekelmans
Pieter Hendriks
Menno van Slooten
Jan van Zelm